Ч. 94 (12.750). Львів, пятниця 1. травня 1931. Opłata pocztowa zapłacona ryczałtem. Рік LII.

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДНЯ РАНО

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ: Львів, Ринок ч. 10. II. пов.
Конто почт. щадн. 143.322.
Адреса для телеграм: „Діло“, Львів.
Головний Редактор приймає від 11—12 год. передполуднем.
Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА В КРАЮ:
Місячно 5·00 зол.
Чвертьрічно 15·00 „
Піврічно 30·00 „
Річно 60·00 „
ЗА ГРАНИЦЕЮ: В Америці 1 долар, Франції, Голяндії, Бельгії 20 фр. фр., Італії 7·50 зол., Німеччині 7·50 зол., Швайцарії 5 шв. фр., Чехословаччині 30 ч. к., Румунії 150 леї, Болгарії 7·50 зол., Австрії 7·50 зол.— Зміна адреси 1 зол.

Телеф. Редакції: 29-41.
„ Друкарні: 29-26.
В СПРАВІ ОГОЛОШЕНЬ ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІСТРАЦІЇ.
ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 25 сот.

Версайські „здобутки“ Палестини.

Арабсько-жидівські відносини в Палестині не заповідають у найближчій будучині ніякого поліпшення. Англійська влада, що находиться поміж двома ворогуючими таборами, старанючись утримати добрі відносини з кожним зокрема, чим далі тим більше наражується на нове незадоволення обох сторін, яке переходить і в недовіря та ненависть. Похапцем зорганізована справа утворення жидівської Палестини, яка була тільки військовим маневром англійської дипльоматії останнього часу світової війни, при реалізації показалася нереальною, а тому й тяжкою до здійснення.

Дійсно „з землею нема жартів“, як каже sir Hope Simpson у свому рапорті, після обслідування палестинської справи. Тимчасом, не дивно, що „поважні англійці“ нехотячи і легкодушно заанґажувалися в кольонізації беззземельної Палестини.

Десь при кінці війни, довідалося англійське міністерство закордонних справ, що німці, бажаючи придбати симпатії впливового американського жидівства, вирішили оголосити Палестину — землею відродження жидівства. Утворено для того при німецькому міністерстві закордонних справ спеціяльний відділ для дослідів питання та порозуміння з турецьким урядом, як також для виготовлення врочистої декларації у цій справі.

Англійці з поспіхом постаралися випередити німців. Їм залежало на впливових фінансових жидівських колах Америки ще більше ніж німцям, бо приходила хвиля участи Америки в світовій війні.

Тоді, як німці підготовлялися до проголошення декларації в палестинській справі з присущою собі акуратністю й дрібничковістю, англійці похапцем випередили своїх противників, оголошуючи відому декларацію льорда Бальфура, в якій обіцяли жидам відродження їх біблійної батьківщини.

Так званий військово-політичний маневр, став підвалиною модерного сіонізму. Перемога Антанти дала жидам Палестину, а Велика Британія дістала від Ліґи Націй мандат над цією країною.

Кольосальний ентузіязм запанував поміж жидівством цілого світу. Містична суґестія цієї ідеї була така велика, що не тільки тисячі людей покидало свої ремесла з метою праці над рідною ріллею, але й дуже великий капітал був відданий в розпорядження сіоністичних чинників, з метою допомогти кольоністам у придбанні землі.

Рух цей був настільки поважний, що дав можливість в короткий час придбати жидам в Палестині понад 225 тисяч акрів землі та оселити понад 100 тисяч осіб. У цьому русі взагалі, та в його діяпазоні зокрема, треба шукати причини пізніших непорозумінь, які перетворилися в грізну арабо-жидівську ворожнечу. Ступаючи на шлях цього великого діла, свідомо чи несвідомо, забуто про те, що Палестина не була безлюдною країною, що арабська людність хоч бідна, примітивна та згноблена бувшою турецькою владою, всеж є туземною живою людністю, якою не можна розпоряджати як рухомим майном.

Новоприбувші жидівські кольоністи озброєні в капітал та всі здобутки европейської культури й техніки, знайшли малоземельну Палестину занятою.

Почалася тяжка боротьба, яка загострювалася контрастами цивілізації та раси. Невиразна політика англійської влади, котра хотіла добрих відносин з впливовими сіоністами та згоди з арабами й магометанським світом, допровадила теж до погіршення ситуації. Рапорт слідчої комісії після відомих палестинських подій зустрів бурю протестів ворогуючих сторін. Для нового досліду тяжкої проблеми Льондон вислав sir John Hope Simpson'a, одного з тих відомих англійських адміністраторів старої ґвардії, яка підчас довгих літ тримала Британську Імперію у зразковому порядку.

Цей талановитий політик-адміністратор відзначився теж як член міжнародньої комісії, завданням якої було оселити в грецькій Македонії мілїон греків утікачів з Малої Азії.

Отже його рапорт є найкращим документом для вияснення палестинської ситуації.

Найважнішою точкою цього рапорту є підкреслення факту, що англійська влада як також сіоністи цілком не перевели поважних дослідів і студій над краєм. Тимчасом Палестина є дуже малою, а деяка її частина є фактично пустинею, яка без наводнення (яке не істнує наразі навіть у проекті) на ніщо не здатна.

„З землею нема жартів“, каже Simpson, — теренів для негайної кольонізації, на його думку, в Палестині немає, а якщо знайдуться ще відповідні терени, то належить їх полишити для зростаючої арабської людности краю. Покищо нічого не лишається, як тільки зачинити Палестину для імміґрації та чекати до часу, коли праці над пляновим пристосуванням краю для імміґрації будуть закінчені. Плян пристосування краю до можливостей великої кольонізації мусить бути побудований на поважних студіях, чого, на жаль, не зроблено досі. Більш компромісового полагоднання палестинського питання не міг придумати навіть англійський політик, який всесторонно простудіював справу.

Чи позволить англійський громадянин, щоби фунти штерлінґів видавались на іриґацію Палестини, для створення нових теренів для жидівської кольонізації? Араби є за бідні, щоби позволити собі на такі інвестиції. Жиди сьогодні вже не спішаться льокувати нові мілїони в свою ефемеридну державу. Льондонський уряд далі проводить політику подвійної гри, не могучи вибрати одної певної лінії.

Оголошення „Білої Книги“ в палестинській справі, прихильно принятої в спокійніших колах арабського громадянства, викликало бурю протестів у сіоністичних колах. Інтерпретація „Білої Книги“ в листі Мек Дональда до голови жидівської аґенції д-ра Вайцмана, викликала ще більше обурення серед всього загалу арабів. Таким чином палестинське питання щораз більше комплікується. Повоєнні трактати „ущасливили“ ще одну країну „македонськими відносинами“.

Л. Л.

—o—

„Рідна Школа“ в ювилейному році.

I. Завдання найближчої будучности.

Політичні умови, які позбавили український нарід можливости класти основи під рідну культуру природним способом, себто — шляхом власної національної школи, твореної з публичних фондів, викликали потребу творити своє рідне шкільництво окремими власними засобами. Вже в самій природі всякої істоти є щось таке, що вона бажає задержати свій рід і питомі прикмети. Тому, коли виховання, яким піклується держава, у своїх остаточних цілях не бере під належну увагу спеціяльних цілей окремих національностей, тоді дана національність не має іншого виходу, як тільки творити своє приватне шкільництво. Так зробив і український нарід Галицької Землі. Основав на це окрему інституцію „Рідну Школу“ („Руске“ — згодом „Українське Педаґоґічне Товариство“), яке від 1898 р. займається не тільки обороною прав народу на свою питому школу, але засновує приватні школи й інші ріжного роду виховні заведення.

Не будемо займатися подрібно цілями „Рідної Школи“, її ідеольоґією та її ролею і значінням у нашому національному відродженні. Про це вже писалося доволі по часописах і в окремих публікаціях. Хочемо тільки спинитися на питанню, як можна би з матеріяльного боку закріпити дотеперішні досягнення „Рідної Школи“ й дати їй дещо твердшу основу на будуче півстоліття.

Поважний вік трудячого істнування „Рідної Школи“ зазначився в галицькому відродженні помітним слідом. Завдяки її діяльності впродовж повних 50 літ весь нарід у своїй масі зрозумів, яке значіння має для нього школа, а зокрема своя рідна школа. Завдяки цій діяльності чимало сьогоднішніх замітних громадян вийшло в люди, а нарід навчився дбати й постояти за справи не вузько матеріяльні, але за справи української культури. Ніякий культурний нарід не обходиться без такого Товариства, яке в національній державі стає клітиною державно-освітнього апарату, а в мішаній — доповнює її занедбання чи недогляди в освітній роботі. Тим більшу вагу має таке товариство для народу в роді нашого, який, особливо на тутешньому терені, ще сто років тому був щонайбільше етнографічною масою.

Оглядаючися назад, на свою 50-літню діяльність, нарід „розсмаковує“ в ній, вдумується в неї, а застановляючися над нею — винаходить нові потреби. Так і в році 50-ліття „Рідної Школи“, поруч з зовсім новими кличами, вигребано деякі давніші, здійснювані в часі дещо подібному до теперішнього. Поруч з домаганням, яке видвигнула сама Головна Управа та яке треба обовязково здійснити, а саме використати ювилейний рік для того, щоби створити основний фонд, якого відсотки йшли би на удержання приватного рідного шкільництва, та побудувати будинок у Львові для фахово-промислових шкіл, — підносяться голоси від громадянства: оснувати бурси для учнів середніх шкіл, — а ми додамо — і для учнів ремесла. Кинула Го-

Wyciąg z protokołu wspólnego z dnia 25. kwietnia 1931 r. Sąd okręgowy Wydział VI karny we Lwowie w sprawie konfiskaty Nr. 80. czasopisma „Diło“ z daty Lwów dnia 24. kwietnia 1931 r. do sygn. VI. I. Pr. 182/31 na posiedzeniu niejawnem w dniu 25. kwietnia 1931 r. po wysłuchaniu zdania Prokuratora Sądu okręgowego we Lwowie postanawia: uznać za usprawiedliwioną dokonaną dnia 25 kwietnia 1931 r. przez Prokuratora Sądu okręg. we Lwowie konfiskatę czas. „Diło“ Nr. 80. z daty Lwów dnia 24 kwietnia 1931 r. zawierającego: 1) w artykule pt. „Na marginesi procesu b. posla Liszczyńskoho“ w całości znamiona występku z § 308 uk. zarządzić zniszczenie całego nakładu i wydać w myśl § 493 pk. zakaz dalszego rozpowszechniania tego pisma drukowanego. Zarazem wydaje się odpowiedzialnemu redaktorowi tego czasopisma nakaz, by orzeczenie niniejsze umieścił bezpłatnie w najbliższym numerze i to na pierwszej stronie. Niewykonanie tego nakazu pociąga za sobą następstwa przewidziane w § 21. ust. druk. z 17/12 1862 Dzpp. Nr. 6 ex 1863 tj. zasądzenie za Ogło-przekroczenie na grzywnę do 400 zł. Uzasadnienie: szenie drukiem wymienionych wyżej ustępów artykułu ma na celu fałszywemi twierdzeniami poniżyć w powadze zarządzenia władz w sprawie brzeskiej, co odpowiada znamionom występku z § 300 uk. Według §§ 487, 489, 493 pk. oraz §§ 36 i 37 ust. pras. jest zatem powyższe postanowienie uzasadnione.

Na oryginale właściwe podpisy.

Za zgodność: Lipanowicz
starszy sekretarz.

ловна Управа і загальний клич: кожна громада має користати з добродійства „Рідної Школи“, в кожній громаді треба створити якесь виховне заведення „Рідної Школи“, наладнати широку постійну масову мережу станиць рідного, національного виховання на наших землях, виповнити цю попорвану сітку, яка є сьогодні.

Не знати, чи істнує у нас більше коштовне підприємство, як „Рідна Школа“. А вона має сьогодня 156 виховних одиниць (шкіл і захоронок), не вчисляючи, очевидно, принагідних, короткочасових курсів і діточих бібліотек. Якщо це підприємство міряти відношенням його грошевих прибутків до видатків, то воно наскрізь дефіцитове. Про це згадуємо тільки для прикладу, бо, очевидно, до таких установ прикладається іншу міру. Ось кілька цифр. На 1930/31 рік обчислені видатки „Рідної Школи“ на 2.200.000 зол. На це дадуть певні приходи всього несповна 1,186.000 зол. Отже — не стане покриття у висоті 1,014.000 зол.

Всі кличі, видвигнені цього року в „Рідній Школі“, мають у наших обставинах повне оправдання. Конечність вимагає, щоби ми йшли всіми засобами до здійснення цих вимог хвилі. Може лекше піднести клич навіть влучний та оправданий, як його здійснити. А вже неможливе здійснення без витичення засадничих напрямних, не вказуючи матеріялу й приладдя, якого потрібно на те, щоби слово стало ділом.

Тому вважаємо необхідним подати на підставі досвіду кілька загальних напрямних точок, на яких можна й треба сперти найближчі й невідхильні пляни „Рідної Школи“.

Лев Ясінчук.

——o——

В день Народження Риму.

(Від нашого кореспондента.)

Рим, 22. квітня 1931.

День Народження Риму — 21. квітня — досі виявлявся звичайно урочистим відкриттям ріжних національних памяток та нових розкопів, що малиб вязати сучасне з давно минулим і прикладом давньої слави осяяти для молоді шляхи майбутнього...

Цього року день Народження Риму виявився скромніше, і навіть, можна би сказати, більш демократичніше, а саме, відкриття не славних славних памяток минулого, але ріжних будинків безпосередньої практичної необхідности: шкіл та шпиталів. Кажуть, що брак гроша не дозволяє більше урядові запускатися в незвичайно цікаві для вселюдської культури, але непомірно коштовні — археольогічні розкопки. Загальне гасло економії, що його недавно кинув Муссоліні, відбилося помітно і на цій стороні фашистівської діяльности. А проте і цього року потреби розвитку вищої національної культури не були занедбані і Королівська Італійська Академія, визначила поважну суму — до міліона лірів — на нагороди тим національним інституціям та окремим особам, що відзначилися в минулому році своєю працею для розвитку італійської культури. Серед відзначених треба згадати передовсім поетку Аду Негрі, композитора Піццеті (за його нову оперу „Дебору“), відомого дослідника Тибету академіка Гуччі та багато інших, що так чи інакше виказали себе гідними урядової підтримки на полі культурної діяльности.

Але саме тому, що день Народження Риму призначається на звеличання духу, він стає святом відпочинку для всіх, хто працює фізично. В противагу до соціялістичного свята 1. травня фашисти з самого початку свого приходу до влади визначили день Народження Риму на свято спочинку, і тепер цей звичай вже так прийнявся, що 21. квітня стає в Італії єдиним днем, коли абсолютно всі крамниці та майстерні є зачиненими з самого ранку. Навіть на Різдво, навіть на Великдень, — не кажучи вже про всі інші свята, — багато крамниць і майстерень відчинені до першої години полудня, — але на день 21. квітня кожний мусить замовляти собі хліб напередодні звечора, щоби не залишитися зовсім без нічого.

День Народження Риму став найбільшим італійським національним святом. Він є днем великої радости, днем народження великої слави, що осяяла цілий колишній світ, і тому на цей-же день визначується так званий „фашистівський набір“: народження цілої лави нових фашистів з усе підростаючої молоді. Перший такий набір дав фашистам 52.000 молодиків; другий — 1928 р. дав 75.000, третій — 89.000, і четвертий та пятий — цьогорічний — по 90.000. 82 проц. з цих молодиків походить з селянської та робітничої кляси, — і цей факт є досить поважним доказом, що фашизм починає находити симпатії в нижчих верствах населення, навіть не вважаючи на велику нинішню економічну кризу.

І справді — як це не дивно, важка економічна кріза бє особливо не так по нижчих, як по вищих клясах, — бо і фашистівський уряд більше до них апелює і більше рахує на їх саможертвенність, як більш освічених кляс і — головно — заможніших. Звідти напр. примусове зниження мешкальних цін на 10 відсотків, так само примусова знижка всяких арендних виплат за землю і т. д. Тому, щоби зміряти всю глибінь економічної світової кризи — досить відвідати всі ті великі готелі, що пишно розмістилися по обох боках Віа Венето — тиша і смуток пустелі панують там в мармурових мурах. Саме під 21. квітня голова пресового бюра італійського премієра, п. Ляндо Феретті, депутат до парляменту, вирішив вгостити всіх кореспондентів закордонних часописів та представників преси по чужинних посольствах урочистим обідом, (а радше вечерою) в римському Грандготелю. Я мав враження, що окрім нас — якої сотки запрошених, що товклися по величезних сальонах, — в цілому готелі не було більш ані душі. Для нас одних була розкішна їдальня з розмальованою стелею і — довгим та широким столом-підковою, вкритим зеленим галуззям і квітами. Для нас одних були всі ті „камеріори“ (льокаї) у фраках і весь комфорт світил і одягів... Голова нашого товариства, швайцарець Годель, підніс тост за короля і за дуче. Ляндо Феретті відповів: „За всі уряди тих держав, до яких належать присутні тут журналісти...“ Чи можна було в тому урочистому моменті бентежити господаря пригадкою, що серед присутніх є дехто, хто не має свого національного уряду ні держави?!... У другій своїй промові Ляндо Феретті нагадував всім журналістам, що вони — є „посли-амбасадори, далеко більше важливі й відповідальні від тих послів, що носять офіціяльний диплломатичний титул, — бо журналісти репрезентують не той чи інший уряд перед чужим урядом, але свою громадську думку перед громадською думкою іншого народу, — і на цій репрезентаційній дорозі на долю журналіста спадають великі й відповідальні обовязки — працювати над зближенням народів — над тим справжнім порозумінням народів, при якому не може бути ні переможців, ні переможених...“

І ми всі радісно пили за те, щоб не було ні переможців, ні переможених, і щоби ми були дійсно добрими послами власної національної громадської думки...

Евг. Онацький.

Посол С. Р. С. Р. Овсєєнко у Львові.

Офіціяльний ПАТ оголосив слідуючий комунікат, зазначуючи, що він походить з консуляту СРСР у Львові:

„Дня 23. квітня ц. р. прибув до Львова радянський консул у Варшаві п. Антонов Овсеєнко в товаристві кількох членів посольства для переведення люстрації консуляту. В часі свого побуту пос. Овсеєнко склав візиту п. воєводі Наконечнікові-Клюковському, ректорові університету проф. Вітковському, оглянув Промисловий Музей та відвідав дирекцію цього музею. З огляду на неприсутність президента міста й куратора заведення ім. Оссолінських, пос. Овсеєнко зложив свої візитові білети, крім того склав візити деяким польським громадським діячам. Посол Овсеєнко відвідав також Наукове Т-во ім. Шевченка, „Рідну Школу“ і Центробанк. Для членів Української Академії Наук і інших учених уладжено прийняття у консуляті. В дні 25. ц. м. пос. Овсеєнко видав бенкет для запрошених представників польського громадянства з наукового, культурного і суспільного життя, який відбувся в готелі Жоржа. В дні 26. ц. м. рано пос. Овсеєнко виїхав з поворотом до Варшави“.

Стільки офіціяльний комунікат. Зате „Га-

ФЕЙЛЕТОН „ДІЛА“ З ДНЯ 1. ТРАВНЯ 1931.

Д-Р АНДРІЙ ГОЛОВКА 3)

Українська фільма в Празі.

Враження в Брюсселі. — Тенденція Айзенштайна і Довженка. — Роля машини.

Пише далі Коцоврек: „Земля“ це одна з тих фільм, що є історичними подіями. Годі на них забути, не можете їх заступити чим іншим. „Землю“ я бачив у Брюсселі в грудні 1930 р., на виставі влаштованій для учасників Міжнародньго конгресу незалежної фільми. В довгій низці цілком нових і старших фільм французької, анґлійської та німецької аванґарди, що їх бачили учасники конгресу, „Земля“ зробила на нас величезне враження. Як твір поруч починів, як сильне слово поруч непевних обіцянок, поруч закиданих настрів. В салі брюссельської студії сиділи фільмові режісери, сценаристи, оператори, критики і підприємці. Настала тиша несподіванки й подиву за цілий час фільми Довженка, тиша тим очевидніша, що фахова критика витала кілька попередніх фільмів сміхом, свистом та іншими голосними проявами. Шкода, що побіч „Землі“ не виставлено для порівнання „Ґенеральної лінії“ Айзенштайна, яка взяла фільмі Довженка першенство слави — передовсім також політичне першенство, але яка, на мою думку, під мистецьким оглядом „Землі“ не дорівнює“.

„Ґенеральна лінія“ Айзенштайна, що про неї писав недавно В. Колічек, більш політична, тенденційніша, пропаґаційну ціль видно у ній у кожному образі. „Земля“ Довженка також тенденційна, має навіть однакову спільну тенденцію з „Ґенеральною лінією“, пропаґує ідею для совітів найважнішу — колективізацію та раціоналізацію господарства на селі. І в цій українській фільмі героєм є трактор. Одна ціль, одна тенденція, одна місія, подібний сюжет, але інша концепція й обробітка.

„Хоч тенденція „Землі“ є відчута, внутрішня, все таки ділає сильно. На мене — і на публику, про яку я згадав на початку — ділала фільма Довженка не тільки під мистецьким оглядом, але також тенденційно сильніше як „Ґенеральна лінія“. Тенденцію „Землі“ мусите приняти, як тільки приймете три перші образи фільми. Вона є складовою частиною образової та руховї краси, вона творить спідні та горішні тони всіх сцен. Не накидається, опановує нас просто, самозрозуміло, не підчеркує арґументів, а прецінь переконує. Коли мова про тенденцію фільми, мусимо собі уявити завсіди якусь публику. Те, що я написав про тенденційність „Землі“, торкається глядачів подібних до мене і ледви чи не більшости европейської міської публики. Дуже можливо, що на московських мужиків та індіферентних кулаків ділає сильніше тенденція „Ґенеральної лінії“, подана ляпідарніше, різкіше“.

Коли мова про тенденційність „Землі“, слід звернути увагу також на примітивність технічних засобів, які автор наводить. Айзенштайн проявляє далеко більшу ріжноманітність інвенції як Довженко. Вистарчить тільки порівняти декорацію „Останнього царського підданого“ з „Землею“. У фільмі Айзенштайна найдете незвичайно гарні сцени з поля бою, відчуваєте всю величність і жахливість, що віє від броневиків, кулеметів, машинових крісів, прегарні картини з фабричних середовищ, образи машин у повному розгоні, — в „Землі“ трактор — одна одинока машина на сірому полі. І в Айзенштайна і в Довженка якась частина дієвих осіб захоплена працею машини, доброго приятеля людини. Серед таких обставин не слід дивуватися, що скорше повіримо такому захопленню у фільмі московського режісера, як у „Землі“.

Трактор, одинока машина, яку виводить Довженко надто примітивний технічний прилад, щоби міг захопити глядача. Коли автор „Землі“ хотів доказати, що українське село роззявлює у своїй консервативности цікаво рот при появі невиданого трактору, то це йому пощастилося. Більшого враження примітивний трактор викликати не може, дарма, що у фільмі бачимо, як цей трактор виконує свою працю, оре поле далеко скорше, як круторогі воли та бистрі коні. Сильна, внутрішня природна тенденція землі може проявитися назовні в складніших, в більшій скількости і в ліпшій якости представлених машинах, в засобах таких технічних розмірів, які бачимо щонайменше у фільмі Айзенштайна.

Пише далі пражський критик: „Також акторські типи, якими Довженко виповнив свою „Землю“ свідчать про продуманість цілої концепції фільми. В порівнанні з особами „Ґенеральної лінії“, які на мою думку, не можуть звільнитися з неволі надто підчеркненої та односторонньої формації людей, без звичайного гарного вигляду, обсадив Довженко „Землю“ також людьми невибраними, простими, але гарними. Найліпшим прикладом в тому напрямі є Солов-цева. Правдива донька землі у своїй ріжноманітності, здоровлю, привабливості та красі. Вона віддзеркалює природу, що її окружає“...

(Докінчення буде.)

вета Поранна" з 26. п. м. звернула увагу, що радянський посол виявляв „живе заінтересування" питанням польсько-українських переговорів (?), про які випитувався у всіх своїх розмовах. Ще більше недискретно відсунув кулісн побуту п. Овсеєнка „Век Нови", який писав у статтейці з 26. ц. м. таке:

„Згідно з нашими відомостями, побут радянського посла В. Овсеєнка є в звязку з викритим недавно у Київі протибільшовицьким заговором українських еміґрантів. Побоюються, що польсько-українське порозуміння злержить буйний (?! — Ред.) в теперішній хвилі зріст комуністичних настроїв серед українців Сх. Галичини, а з другої сторони, що перешкодить застращуванню київських українців відносинами в Польщі як це було досі".

Потім „Век Нови" інформує далі, що радянські чинники бажали порозумітися з провідниками місцевої (львівської) влади і польського громадянства, вказати їм на українську небезпеку та заохотити їх до утворення „спільного польсько-радянського фронту проти українського націоналізму".

„Подробиці — пише далі „Век Нови" цієї акції, не є знані. Знане є однак, що коли представники радянського посольства звернулися між іншим до Олександра Бохенського, молодого політика, відомого з відважних політичних виступів на терені Львова, одержали відповідь, що Бохенський не бажає собі ніяких розмов з представниками більшовиків".

Реферуючи цей голос, „Рада" з 31. ц. м. називає його „провокацією", при чому пояснює, що для радянсько-польського порозуміння з протиукраїнським вістрям — кращим тереном є Варшава, ніж Львів.

—о—

III. Зїзд
українських природників, лікарів та інжинірів.

Дня 24. і 25. травня ц. р. відбудеться у Львові III. Зїзд українських природників, лікарів та інжинірів. У неділю 24. травня ц. р. в год. 9.30 рано відбудеться відкриття Зїзду в салі „Української Бесіди" і перше спільне засідання всіх секцій. В неділю пополудні і в понеділок передпол. відбуватимуться наради поодиноких секцій, природничої, лікарської та інжинірської. В понеділок після полудня друге спільне засідання всіх секцій, де будуть зроблені підсумки праць поодиноких секцій та обговорені науково-організаційні справи.

Організаційний Комітет Зїзду вислав уже запрошення з подрібною програмою на всі знані йому адреси заінтересованих в цьому Зїзді установ і поодиноких осіб. Якщо хто із заінтересованих запрошення не одержав, чи то задля неточної або хибної адреси, чи з якої іншої причини, прохаємо звернутися на адресу: „Д-р Юліян Кордюк, Львів, вул. Чарнецького 24, I. пов. (Lwów, Czarnieckiego 24, I. p.)

Новозорянські крутійства.
Новий напад „Нової Зорі" на „Діло".

У 91. числі нашого щоденника (гл. „Діло" в дати 28. квітня ц. р.) опублікували ми замітку про новий пастирський лист станиславівського владики, тим разом проти византійства. Цією нашою заміткою дуже обурилася „Нова Зоря", що принесла з тієї нагоди у 30. числі статейку п. н. „Демаґоґія". На початку статейки читаємо: „З приводу появи Пастирського Листа Преосв. Григорія Хомишина пишуть нам:". З цих слів виходилоб, що новозорянський Пилат нібито вмиває руки, тобто дає до пізнання, що він, мовляв, неповинний у тій статейці. Одначе з дальшого наглядно виходить, що писав її славетний новозорянський полеміст.

Отже читаємо там таке:

„Націоналістичне „Діло" знов зачинає ширити демагоґію, яка може скінчитися руїною нашої Церкви і нації. „Діло" в ч. 91. з 28. квітня пише: „Автор листа (себто Преосв. Григорій Хомишин) боронить завзято латинізацію гр.-кат. Церкви". А далі пише, що „в листі м. ін. вичислені ті латинські інновації в грекокатол. обряді, які вспіли до нього ввести латинізатори — від Евхаристійного культу аж до коронки і шкаплира"... Отже демаґоґія „Діла" полягає на жонґлюванні поняттями „латинізація", „латинізатори", „коронка", „шкаплири", хоч у Пастирськім Листі Преосв. Григорія *не розходиться о ніщо інше, як о те, щоби наші люди не переходили масово на латинство, до чого власне вже тепер доводить і що далі то більше буде доводити заломлювання того, що органічно виросло в нашій Церкві. Вже в справі стояння і клякання при св. Причастію зачинаються бійки (!) по церквах, яких у нас від століть не було.* А до якого розвалу може дійти далі, не дай Боже побачити". (Підкреслення наші — Ред.).

Пригляньмося тепер ближче наведеним міркуванням новозорянського опанциреного й оперезаного „хрестоносця". Перш за все слід з усею рішучістю ствердити, що те, що було написане в „Ділі", відповідає в цілости правді. А „Діло" писало: „Автор листа боронить завзято латинізацію греко-кат. церкви та всею силою питомих собі засобів поборює византійство". — „Нова Зоря" в цитаті другу частину речення пропустила, очевидно тому, що не могла її ні заперечити ні підтягнути її змісту під ярлик т. зв. демаґоґії. Для підтвердження правдивости слів „Діла" дозволимо собі зацитувати дещо з пастирського листа станисл. владики. Читаємо там між іншим таке:

„Но хотяй ми оставали в унії чотириста літ, однак у нас тут в Галичині католицька ідея не вкорінилася була як слід в душу нашого народу. Ми замість уживати назви „католицька" Церква, радше говорили „християнська" Церква. Назва „католик" була нераз уживана як шутка. Зате однак ми чванилися обрядом, привязували до него велику вагу, а то з остраху перед латинщенням і польщенням. Католицькі практики, які причиняються до збудження і розросту релігійного і внутрішнього життя, були уважані як латинські і як польські. Доперва коли за бл. п. Папи Льва XIII. став у нас зреформований Василіянський Чин, тоді пробудилося у нас релігійне і духовне життя. Отці Василіяни своїми місіями для народу, реколекціями для священиків, своєю душпастирською діяльністю, вкінці своїми релігійними видавництвами проломили леди нашої холодної обрядовщини і промостили дорогу до розквіту внутрішнього життя з надприродної благодати. Передовсім розвинувся у нас Евхаристійний культ зі всіми практиками, як: адорація, часті святі Причастія, прилюдне обходження торжества Божого Тіла. Рівнож істнує у нас „Товариство Священиче Адорації Найсв. Евхаристії". Відтак практики культу Пресв. Серця Ісуса Христа, Свято Серця Христового, Апостольство молитви в злуці з Серцем Христовим, а перша пятниця і перша неділя в місяци притягають много наших вірних на Богослуження і до приниманя св. Тайн. А щодо почитання Пр. Діви Марії, то не потребую много розводитися. В нашім народі

ФЕЙЛЄТОН „ДІЛА" З ДНЯ 1. ТРАВНЯ 1931.

МИХ. РУДНИЦЬКИЙ. 2)

ТРОХИ ЕКЗОТИКИ.
Нагорода Академії Гонкурів: Henri Fauconnier „Malaisie".

2. У світі 1001-ої ночі.

Чим є книжка Фоконніє? Повістю, поемою в прозі, звичайним денником несвідомого фільософа?

Усім цим потрохи. Даремне пробувати, щоби переказати її зміст, сюжет, провідну думку. Европеєць приїзжає на маляйські острови до свого друга, що вже зжився з тамошнім життям. Цей друг починає йому відкривати очі на новий, таємний світ: пояснює свою поведінку та поведінку тубильців. Двох-трьох плянтаторів, двох-трьох прислужників — ось і все товариство. Люди не грають тут ролі. Головною дієвою особою є природа.

Чи можна зважитися на переклад фрагментів із описів Фоконніє?

„Ах! Ніч занадто густа. Нема місця між молекулами. Все в крутіжі. Важкий і легкий шум, як шелест горячки, яку можна почути тільки власною кровю.

„Ніч — жива стихія, в якій купаюся, розпливаюся. Чи це простягнене тіло це я? Той дивоглядно твердий предмет, що одночасно видається мені випорожненим, як якийсь панцир із давнього віку? Я задивлений у нього і сам блукаю довкола. „А те, що блукає — пилинка, яка думає, немов рій бжіл у тремтінні. Воно відривається від мене одним порухом і зринає міліонами крил. Яка слабка ця одноцілість — суперечні пориви, притьмарені бажання, невідомі інстинкти. Цей рій — то я сам і я сам себе лякаюся.

„Повторяю „Я", „Я" так довго, аж це слово тратить увесь свій зміст і тоді видається, немов би воно змагало до свого справжнього змісту, поза всякою дійсністю.

„Індивідум...

„А що таке ріка? Чи той рисунок, який творимо з неї і бачимо його, упрощений, на мапі — чи вода збережена в ній? Рисунок — умовний, ...а протікає і невпинно напливає нова, з хмар і з джерел, відзеркалюючи ті самі предмети, то знов інші, непорочна, а завтра може вже затроєна холерою. Нема нічого більше неподібного до себе, як водні краплини. А ріка вічно зветься Санг-гор.

„Чи я є тисячами краплин ріжних душ, зібраних в однім змінним тілі, так само мінливим як краєвид?"

Неодному може це видатися поетичним перекладом фільософії Геракліта або Берґсона; всякі порівнання тут не тільки фальшиві, але недоцільні. Фоконніє відтворює настрій посеред світа, який не хоче зводити до ніяких ідей, а попросту пережити, розлитися в ньому.

„— Скажи мені, що лежить тобі на души?

„— Коли хочеш, скажу: що я найшов у своїх глибинах тисячі сліпих і покручених потвор. Непрочувані нахили... І це знеохотило мене до роздумувань.

І далі:

„Життя є гарне, тому, що не має ні голови ні хвоста. Не знаємо, чи ми колинебудь почали істнувати і чи колись скінчимо істнувати; це побуджує нас до погідної смерти...

„Твої великі нинішні бажання це тільки діточе шукання наомацьки. Зріктися себе це не здушити свої бажання та пристрасти, а примиритися з тим, що розсіваємо себе, використовуючи свою попередню одноцільність: іти за інстинктом, з почуванням безінтересної прихильности, дати волю всім своїм душам, щоби їхня зустріч могла стати плідною. Аскет це той, що вправляє себе, а не той, що себе пригнітає".

Жаль перекладати ту поему в прозі, де пропадають серед поетичних образів думки інтеліґентної людини, добуті дорогим досвідом, та не перекласти їх — жаль ще більше. Коли зачиняємо книжку бачимо перед очима низку колірів — незмішаних, ясних, чистих, як на картинах того ґеніяльного мрійника, закоханого довіку в тих самих соняшних країнах — Ґоґена. Коліри незмішані, але постаті мальовані ними такі дивоглядні для нашого ока, що питаємо себе, чи ми такі зіпсовані культурою, що не бачимо їхньої простоти чи такі дикуни, що не розуміємо складних переживань великого артиста.

Найбільше подиву гідне в книжці Фоконніє це те, що після літ життя між маляйцями він не затратив погляду для його незвичайности; не приняв його як щось просте, самозрозуміле, так само як приймає кожний чужинець життя найбільше екзотичних країн, коли воно стає його буденщиною. Кожний крок у цьому новому середовищі для нього таємно-привабливий і ворушить запити, які, здавалося, давно заспокоїла школа, освіта, европейська культура.

„Чи ти запримітив — каже герой „Маляйщини" до свого друга-новика — що люди мають вироблені погляди тільки про ті справи, над якими ніколи не думали. Думка, що раз пішла в рух, уже не зупиняється..."

Описати якусь країну? зясувати її психольоґію?...

„— Я мріяв про життя повне пригод. Коли ти вперше згадав мені про маляйські острови...

„— Ти зазнав повної пригоди — і розчарувався. Нині тобі здається, що ти зглибив Маляйщину! Який ідіотизм! Ніяка країна, коли зглибимо її, не можу розчаровувати. Пересит — недуга туриста. Але треба вміти обернути сторінку. Бо світ — чи знаєш це? — найменша закутина світа це книжка Тисяч і Одної Ночі, а „тисяч і одна" значить, що не можна зупинятися ні на тисячній ні на стотисячній... Після безконечного числа можна завсіди ще додати одинку..."

Цією одинкою є сам автор. Він приймає кожну із тисячей ночей в їхній наївній непорочности, лякаючися скаламутити її чар, а коли згодом мріє про неї і мимохіть схоплює мрії словами, за кожним разом поправляє їх немов би хотів сказати: „ні, це не те... не так... думати про життя це вже втратити його безпосередню свіжість".

На Маляйських островах навіть думають інакше.

(Докінчення буде)

*

У вчорашнім фейлєтоні треба в II-ій шпальті 20-ий рядок поправити друк. помилку: замість „жити" має бути „тужити".

дуже високо почитана і горячо люблена Пр. Д. Марія, але практичний культ з великим впливом і хісном для поширення Божого царства в нутрі душі впроваджений через Василіянський Чин. Вистарчить спімнути: Марійські Конгрегації, торжественне обходження Непорочного Зачаття, майські Богослуження. Відмовлювання коронки і розаря тепер загально практиковане через священиків і вірних. А працінь памятаю ще часи, коли наші священики гіршилися, коли бачили в руках наших вірних коронку. Рівнож принятий шкаплір і ніхто між нами тим не гіршиться. І в нас принявся католицизм не тільки з імени, але з внутрішнього пересвідчення і з почуття любови і привязання до катол. Церкви, а католицька ідея у нас вкорінилася й осягнула горожанство. Однак через се ми ані не златинщилися, ані не сполячилися, а національне наше почуття не уменшилося, овшім, де католицьке життя пульсує, там є тим більше привязання до свого народу, там є правдива і щира любов свого народу, ублагороднена впливом надприродного життя з віри. Рівнож і обряд не поніс страти, бо ті всі практики у нас впроваджені убрані в форму східного обряду. Овшім, наш обряд через ті практики набрав життя, тепла і заінтересування у вірних. Нині ніхто у нас не каже, що сі практики то латинські, чи польські, але наші, католицькі. Що більше, у нас принявся навіть целібат і то в Станиславівській Діецезії від 1920 р. а в Перемиській від 1925 р. І хотяй зчинилася була буря і крики, однак ані сонце не затьмилося, ані земля не запалася, ані нарід не загинув з тої причини. Та послідними літами зачало у нас прозябати византійство. Напрям сей зачав пропаґувати періодичний часопис „Нива“, церковний орґан, видаваний у Львові для нашого клира, головно в роках почавши від 1925 р. до кінця 1929 р. Дух византійства пропаґований висше сказаним часописом зачав підважувати дві головні основи життя і сили католицизму. Бо се річ певна, що життя і сила катол. Церкви спирається головно на двох основах. Перша, то її сила внутрішного життя духового по приказу Христа Спасителя, щоб шукати Божого царства в нутрі душі, а друга, то її дисципліна й орґанізація через зрозуміння, респектування і підчинення її авторитетови від Христа установленому, усвяченому і приказаному“.

Отже „Діло“ „жонґлює“ поняттями „латинізація“, „коронка“, „шкаплір“, чи може „жонґлює“ ними сам таки автор пастирського листа, проти византійства? А вже твердження „Нової Зорі“ про те, що мовляв, цей лист має припинити „масовий“ перехід вірних на латинство, — треба вважати хіба за витвір уяви стопроцентового фарисея.

Ревеляцією вважаємо вістку „Нової Зорі“ про те, що в наших церквах „зачинаються бійки“ у звязку зі „стоянням чи кляканням“ при св. Причастю. Досі ми про такі згіршуючі явища нічого не чували. „А до якого розвалу може дійти далі, не дай Боже побачити“ — каже „Нова Зоря“. Дійсно: не дай Боже! Але саме до таких згіршуючих явищ може довести не що інше, тільки такі пастирські листи, як той проти византійства. Бож нікому не секрет, що останній лист станиславівського владики звернений своїм вістрям проти найвищого достойника греко-кат. Церкви, галицького митрополита Андрія, та проти його поглядів на обрядові справи, висловлених у пастирському листі про византійство. Чи це не згіршуюче явище, особливож, коли в пастирському листі станисл. владики вичитаємо стирському листі станисл. владики вичитаєте такі слова: „Щодо дисципліни і орґанізації католицької Церкви, то видно се по авторитеті, який ту є шанований і респектований. Значіне сего авторитету виходить з надприродної віри і совісти“. З наведених слів виходилоб, що станиславівський владика видав свій лист проти византійства теж з „надприродної віри і совісти“, тільки, на жаль, зі шкодою для авторитету і для „дисципліни й орґанізації“ греко-катол. Церкви, бо виступив гостро проти становища галицького Митрополита в обрядових справах. Тепер варто спитати: хто „зачинає ширити демаґоґію, яка може скінчитися руїною нашої Церкви і нації — „Діло“, чи може хто інший? Ми думаємо, що до того веде демаґоґія „Нової Зорі“.

А як та демаґоґія виглядає в цій справі на практиці, дозволимо собі звернути увагу на ще один факт. Коли появився пастирський лист галицького греко-катол. митрополита, який передрукувало і „Діло“, тоді з нагоди того факту католицький орган „Нова Зоря“ здобувся на те, що в відділі хроніки „З рел.-церковн. життя“ опублікував таку знаменну замітку:

„ВПреосв. Митрополит Андрій Шептицький оповістив у 6. ч. „Мети“, орґану Катол. Союза, відзив до духовенства гал. провінції на обрядові теми з приводу назначення Апостол. Візитатором Преосв. Чарнецького. З огляду на те, що той відзив у цілости принесла „Мета“ і „Діло“, нема потреби щераз його перепечатувати. На ті самі теми майже рівночасно вийшов у Станиславові Пастирський Лист, звернений до духовенства Станиславівської Епархії, котрий освітлює ті самі проблеми тільки з іншої точки погляду“. („Нова Зоря“ ч. 28.).

Ось і все, чого удостоївся на сторінках катол. орґану паст. лист найвищого греко-катол. церковного єрарха. Зате в черговому числі появився на 7-ми сторінках передрук пастир. листа станиславівськ. владики, звернений проти „відзиву до духовенства гал. провінції“, написаного гал. митрополитом.

Кожний сам належно осудить, скільки цинізму і правдивого фарисейства у повищій замітці „Нової Зорі“ та в тактиці її католицьких редакторів. Свою католицьку роботу проти митрополита веде цей орґан по всім правилам найвирафінованішого фарисейства та цього ґатунку византійства, який спричинив колись заслання і мученичу смерть такого високо-ідейного та святого, але при тім правдивого византійця, як св. Іван Золотоустий.

Зачуваємо, що у звязку з „будуючими“ нашу Церкву й націю подвигами „Нової Зорі“ та її фундатора і мецената має появитися ще один пастирський лист, а саме лист православного єпископа Дениса про розклад в уніятській Церкві. Ось хто хоче вже витягати для себе каштани з огню полеміки станиславівського владики, спрямованої проти митрополита і збивати для себе капітал з „благословенної“ роботи „Нової Зорі“.

На інші замітки „Нової Зорі“ в останній її статейці не реаґуємо.

—o—

З історії одної мистецької карієри.

Як Орест Руснак став оперовим співаком.

Визначний наш співак Орест Руснак, який вибився на видне становище в заграничних операх, на жаль до цієї пори невідомий в рідному краю — за винятком Радянської України, куди запросили його були на гостинні виступи минулого року.

В щоденному орґані „Tagblatt“ у Ґрацу, де саме наш співак був членом тамошної опери, поміщена була недавно стаття пера A. M. St. про нашого співака, в якій представлено „curriculum vitae“ Ореста Руснака. Тому уважаємо вказаним подати її до відома бодай у винятках і нашому громадянству, яке на одинокім концерті нашого земляка у Львові дня 7. травня ц. р. матиме нагоду вперше з ним познайомитися.

В статті тій читаємо, що Руснака (уродженого в Чернівцях) заскочила війна в 1914 р., коли він ще був студентом. Руснак зголосився до Українських Січових Стрільців і там виконував службу аж до 1918 р. Опісля як сотник УГА. перейшов з частиною Галицької Армії на чехословацьку територію, де ту частину армії інтерновано в Йозефові і в Нім. Ябліннім. На однім з концертиків, уладжуваних старшинським корпусом, співав також Руснак. Уже тоді звернув він на себе таку увагу команди, що в два дні пізніше комендант табору дав йому відпустку на музичні студії в Празі. Там Руснак покінчив за пять літ чеську музичну консерваторію у проф. Е. Фухса. Коли інтендант опери в Кеніґсберґу звернувся до праської консерваторії з проханням поручити йому до опери співака-тенора, поручено йому О. Руснака. Інтендант Ґайсель перебував тоді в Карльсбаді і туди поїхав наш співак, щоби перед ним заспівати. З причини труднощів у переведенні проби в кураційному заведенні інтендант Ґайсель пішов з нашим співаком на прогульку до ліса, де серед оригінальної природної обстановки відбулася проба голосу нашого співака, яка й рішила про дальшу його долю. Після відспівання арії з оп. „Тоска“ інтендант заанґажував Руснака до опери з початковою маленькою місячною ґажою в сумі стопятьдесять марок, яку згодом піднесено до 500 марок.

Після дволітньої повної в успіхи діяльности в опері у Кеніґсберґу заанґажовано нашого співака до Хемніц. В тамошній опері перебув Руснак знова два роки. Опісля виступав як гість в операх у Берліні, Гамбурзі та інших німецьких містах, а вкінці виїхав на дальші студії до Міляно. Після того приняв запрошення до Ґрацу, де небавком став одним з найбільш улюблених оперових солістів.

На телеґрафічне запрошення барона Франкенштайна поїхав О. Руснак до Відня. Вислідом пробного співу було заанґажування нашого співака до державної опери в Мінхені на три роки та на двацять гостинних виступів до Берліна. В Мінхені виступав наш співак 27. і 29. січня ц. р. з великим успіхом.

В наших руках є повні признання, а часто й захоплення музичні рецензії на виступи Руснака в Ґрацу, Мінхені та на Радянській Україні, які подамо у скороченні в найближчих числах „Діла“. **В. Б.**

Катальонія витає еспанського президента.

З Мадриду сповіщають: Президент Еспанії Алькаля Замора і міністр народнього господарства приїхали 27. ц. м. до столиці катальонської федеративної республики Барсельони. На стації витало його 30.000 катальонців, між ними і президент визволеної Катальонії Масія. Відтак президент Замора виголосив до безчисленних мас народу промову, в якій вказував на конечність праці та згоди між Барсельоною і Мадридом. На бальконі, на очах товпи народу, Масія і Замора обнялися, на що катальонці відповіли окликом: Хай живе Катальонія!

—o—

ОСТАННІ ВІСТИ

ВИБОРЧІ ПРОТЕСТИ.

4. травня починаються перед Найв. Судом у Варшаві перші виборчі розправи для розглянення виб. протестів, зголошених проти виборів до сойму. Сесії Найв. Суду будуть відбуватися в травні та червні. Визначених є 8 засідань. Загалом запротестували 76 пос. мандатів, із того на ББ припадає 36, на Центролів 15, НД 13, ХД 4, на українців 1, комуністів 2, німців 1, жидів 1.

ЗНОВУ ЗАМАХ НА ЗАЛ. СТАЦІЮ.

У ночі 28. квітня знову кинув хтось бомбу на стаційний будинок у Підґродзю (біля Вильна). Вибух не зранив нікого. Влада здогадується, що це серія замахів на зал. обєкти та веде слідство.

РОЗПРАВА ЗА МИТНІ НАДУЖИТТЯ.

11. травня відбудеться у Львові розправа проти митного надкомісаря Кісілевського, обвинуваченого у митних надужиттях.

БОМБАРДУЮТЬ ФУНЧАЛЬ.

З Льондону повідомляють, що Фунчаль бомбардують далі. Канонірка, що бльокує побережа Мадейри, острілювала повстанців і приневолила їх відступити. Урядові літаки збомбардували повст. радіостацію біля Фунчалю. Наступ урядових військ на Мадейру почався ще заки минув 24-год. речинець, який визначив портуґальський уряд. У порозумінні з представниками заінтересованих держав 3 великі готелі у Фунчалі признано невтральними.

ДЕМОНСТРАЦІЇ В СЕВІЛІ.

У Севілі перед ратушем безробітні домагалися праці. Потім похід пійшов гол. вулицями. Крамниці позачинювали, бо боялися грабежі.

РЕВОЛЮЦІЯ В БРАЗИЛІЇ.

З Ню Йорку повідомляють, що в Бразилії вибухнула знову революція й охопила територію на південь від Ріо де Джанейро. В околицях Сао Павльо йдуть завзяті бої.

—o—

МІЖНАРОДНІ ДУЖАННЯ У ЛЬВОВІ.

24-ий день турніру (второк) стягнув знову масу публики до цирку, яка пережила немалу сензацію, бо перемогу берлінця Кляя, який по інтересній боротьбі поклав у 37. мін. мистця Польщі Штекера. Те, що ділялося після того між публикою, не дасться описати.. І прихильники і противники Штекера були просто ошоломлені: перші з обурення й досади, другі з радости. Вислїди дужань між іншими парами такі: Ферінґер поклав Стібора вже в 11. мін., Сен-Маро Вайнуру в 36. мін., Пошоф амбітного Судакова в 23. мін.

У середу Пошоф поборов на пункти у відношенні 3:2 естонця Яго, Вайнура зремісував з Ферінґером, Кляй поборов Сасорського, Валюшевський Ґурського, а в ост. парі у вільно-американській боротьбі Штекер у 38 м. приневолив Ст. Марса піддатися.

Нині, в четвер, відбудеться боксерський меч мадяра Надя з віденцем Бартлем. Позатим змагаються: Пошоф—Сен Марс (рішаюча реванж), Штекер—Ферінґер, Валюшевський—Судаков і Яго—Матвеєв (рішаюча).

НОВИНКИ

— **Французький публіцист про Україну.** Французький публіцист Павло Луї, бувш. комуніст, а тепер поміркований демократ видав книжку, яка зветься „Політичне обличча світа". В цьому творі автор вказує на небезпеку нової війни і між іншим згадує про українську справу. Він пише: „Чи це не парадокс, що та сама Польща, яка пацифікує українців у себе, укладає рівночасно якісь пляни визволення України на Сході?"

— **Перша виставка „Основи".** Мистецький гурток товариства українських студентів львівської політехніки „Основа" улаштовує виставку шкільних і приватних праць своїх членів. Виставка триватиме від 3. до 10. травня 1931 р. в Академічнім Домі, Львів, вул. Супінського ч. 21, щодня від год. 10. рано до 7. вечором.

— **Крадуть в церквах.** В вірменській церкві в Станиславові невідомі злодії вкрали скарбонку, в якій було 30 зол. Скарбонку найшли другого дня робітники на вулиці, а гроші пропали.

— **Трагедія жида.** В Станиславівщині коло Майлану жид Р. Сендер мав молоденьку дочку Рахелю, яка полюбила християнина тамошнього коваля. Батько завваживши це, видав насильно дочку заміж за жида, але Рахеля покинула чоловіка і втікла до коваля. Покинений чоловік жид виїхав зі села. Згодом старий Р. Сендер довідався, що його дочка Рахеля охрестилася і живе з ковалем. Старий батько з сорому і жалю закінчив своє життя самовбивством.

— **Втопились два вояки.** Через Вислу під Торунем переїзджало двох вояків телеграфічного відділу Рибіцький і Шафнер. Через необережність вояків човен перевернувся й обидва вояки втопилися.

— **Релігійна боротьба в Індії.** В гіндуськім місті Кавнпур була велика бійка між гіндусами буддистами і магометанами. Буддисти нападали на доми магометан, убивали їх і палили доми. Згинуло майже 300 осіб, а багато було ранених.

— **Зміна полу при помочі промінів „Х"?** Віденські часописи повідомляють, що Штайнахові вдалося при помочі промінів „Х" без хірургічних заходів довести до зміни полу.

— **Материнське серце.** У віденській лічниці помер дволітній синок Венцеля Смерта. Мати дитини попала в таку розпуку, що отруїлась і нещаснийВенцель Смерт мусів похоронити не лиш сина, але і свою дружину.

— **Злодійства в румунській армії.** В Букарешті арештували на днях поручника Думітреска за крадіж 100 кг. алюмінія та мосяжі зі складу військової аеронавтики. Проти нього веде слідство окремий королівський комісар военного суду.

— **Мав 30 наречених.** В дорозі до південної Америки арештовано в кораблі віденського кавалера Осипа Фірмаєра, який обдурив у Відні 30 дівчат, обіцював їм оженитись, заручувався і на рахунок майбутнього приданого виманював у „наречених" гроші. В одної дівчини він виманив 13.000 шілінґів, у другої 3.000 і т. д.

— **Подяка.** Управа Українського Т-ва Допомоги Емігрантам з Вел. України у Львові складає найсердечнішу подяку за ласкаву участь і допомогу в улаштуванні 20. квітня 1931 р. концерту, а саме: Вш. пп. професорові Тарасові Шухевичеві за безкорисну участь, артистові опери М. Маслюкові (Мартіні), професорові Борисові Кудрикові, Українському Муз. Інститутові ім. М. Лисенка у Львові, а зокрема голові Інституту рад. Дрималикові, редакціям часописів „Діла" і „Новий Час", Книгарні Наук. Т-ва ім. Шевченка у Львові і Вш. громадянству, яке ласкаво вшанувало наш концерт своєю присутністю. — За Управу Т-ва: **Юрко Магалевський, Андрій Петренко і Федір Дудко.**

— **Загальні Збори Т-ва Опіки над Українськими Емігрантами.** Звертаємо увагу на оповістку про Загальні Збори Т-ва Опіки над Українськими Емігрантами, які відбудуться дня 19. травня ц. р., а не як було помилково оголошено дня 14. травня ц. р.

— **„В Мамин День"** — сценічна картина в 3-х діях, пера Іванни Блажкевич, призначена до вистав у день Свята Матери в місяці травню — дозволена до прилюдних вистав **рескриптом Городського Староства** у Львові з дня 29. квітня 1931. до ч. 317/31. ог. прас. Подається це до відома інтересованих, що приготовляють вистави цієї картини.

— **Концерт з музичних творів К. Стеценка,** який заходами Т-ва „Львівський Боян" відбудеться в понеділок, дня 4. травня ц. р. у Львові у великій салі ім. Лисенка, викликав вже нині помітне заінтересування. К. Стеценко, автор загально відомого й усюди співаного Шевченківського „Заповіту", належить до найбільш талановитих композиторів. — Цей концерт з добірних і найбільш характеристичних творів великого композитора у виконанні „Львівського Бояна" при співучасти мужеського хору „Сурми", співачки М. Кравцевої і декляматорки М. Юрчинської дасть ясний погляд на його музичну творчість, яка дуже багата й ріжнородна. Тому сподіємося, що з концерту скористають любителі української музики не тільки зі Львова, але й з провінції.

— **Акційна Спілка для будівельного промислу** давн. Іван Левинський виплачує з днем 1. травня ц. р. дивіденду за рік 1931 у висоті 2.50 зол. від акції через Кооп. Банк „Дністер", Львів, вул. Руська ч. 20. 1930 2-3

Сумнівне відтяження мнимих виновників.

(Лист до Редакції.)

У 54. ч. „Діла" з середи, 11. березня 1931 в статті, підписаній Вп. Омеляном Терлецьким, п. н.: „В обороні Безборонного. Ще раз в справі долі одної фондації для „Рідної Школи" — находиться м. ін. такий уступ:

„А коли вяжеться цю трансакцію з іменем пок. голови Товариства, то чомуж комісія у свому „останньому провіренні", коли говорить, що „ані сума марок польських з продажі згаданих преціозів ані закуплені російські (царські) рублі не були контовані в касових книжках Товариства ані не переходили через каси Товариства", не звязала цього з іменем тодішнього скарбника Головної Управи п. Ласовського? Бо з цього вийшло таке, що ніби й цей факт вяжеться з іменем пок. голови".

Чи й оскільки вяжеться цей факт з іменем пок. голови „Рідної Школи", то шановний автор статті зволить пригадати собі, що тодішному скарбникові Головної Управи не лише не передано до зложення в касі дотичних преціозів, але він навіть їх не бачив, а до комісії, котра з пок. головою мала продати преціози, не був делегований, отже при їх продажі не був і тому не знав, за яку квоту преціози продано. Таксамо не був скарбник при купні за узискану з продажі готівку царських рублів. Тому ясно, що скарбник не міг закнижкувати квоту, якої він не заінкасував, зглядно, яка не перейшла через його руки, а то тим менше, що навіть не подано до його відомости дотичних квот продажі-купна з порученням закнижкувати їх.

За яку квоту продано преціози і за яку куплено царські рублі, це найдено аж по смерти бл. п. голови по розпечатанні і провірці дотичного рублевого депозиту, в якім находиться власноручна записка пок. голови, як також потвердження відбору ґотівки продаючим рублі.

Абстрагуючи обставину, чи було взагалі вказаним і доцільним ще раз видвигати цю жалюгідну справу по безконечних на цю тему полеміках у пресі, мається враження, немов би шан. авторові залежало на тім, щоби й тодішнього скарбника оконечно причислити до мнимих виновників. Бо чи дотичний прихід-розхід закнижковано в своїм часі чи ні (не з вини скарбника), це справи по суті не зміняє та мнимих виновників не відтяжує.

Щоби не прибільшувати зробленої шан. автором статті прислуги „Рідній Школі" саме перед її Загальним Зїздом і перед її великодною писанкою та евентуально не викликати в цьому часі дальшої безцільної полеміки — отсе пояснення справи появляється щойно тепер.

О. Ласовський.

З судової салі.

ДРУГИЙ ДЕНЬ РОЗПРАВИ ПАВЛА ГНІДЕЦЯ.

Акт обвинувачення, виготовлений проти обидвох братів Гнідеців, але, як виявляється, Михайло Гнідець помер у вязниці на запалення легенів, тому розправа йде тільки проти Павла Гнідеця.

Дня 29. ц. м. зізнавали свідки: Дмитро Пістун, Гриць Корицький, Степан Гнідець (брат підсудного) та Іван Задолинний. Іван Задолинний признався, що це він украв зпід церкви кріс, якого вживала церковна варта, і дав його Павлові Гнідцеві. Але цей свідок під присягою твердить, що Павло Гнідець по смерти Задорожного внесвдив його, що це не він стріляв. Павло Гнідець боявся тільки, щоби поліція не довідалася, що він має кріс, і казав, що мусів би повіситися, якби це стало відоме поліції.

Зізнання інших свідків нічим не обтяжують підсудного. Свід. Гриць Корецький твердить, що Задорожного не міг убити Гнідець через ненависть „молодих" до „старих", бо цієї ненависти не було в селі в такій формі, як це говорить акт обвинувачення. Було суперництво, але не боротьба. Часто жінка належала до партії „молодих", чоловік до „старих", та всеж вони жили разом у згоді.

Михайло Гнідець навіть не мішався до справи виборів до громадської ради, бо був іще за молодий, не мав права голосування, тому не міг з ненависти до „старих" убити Задорожного.

Інші свідки не вносять в розправу нічого нового.

Завтра вранці до Сеньковець виїзджає окрема судова комісія оглянути місце, де згинув Юрко Задорожний від кулі.

На салі розправ дуже мало публики, хоч вступ на цей процес, як і на попередні, дозволений без окремих білетів.

СКРІПИТИ ФРЕКВЕНЦІЮ нашої молоді в середніх школах є нашим обовязком. Тому влаштовуймо негайно безплатні підготовні курси до ґімназій, виділових шкіл та учительських семинарій! Засновуймо скрізь дешеві бурси — для бідних селянських дітей! —

Дописи.

ТУРКА. *(Учительська хруніяда.)* В дні 15. квітня 1931 відбулися в тутешній салі польського „Сокола" річні збори турчанського відділу польсько-української „Згоди", на які явилося декілька війтів і громадських писарів, як також кандидатів на інвалідські пенсії, а крім того аж шістьох учителів української народности, а саме ославлений Ю. Мартинець з Ісаїв, М. Лісний з Ясінки, М. Коропій з Гвіздця, В. Жук з Явори, М. Соболяк з Висоцька і І. Кульчицький з Гусного. Що більше, деякі з них виголосили навіть реферати і забирали голос в дискусії! Як зважимо, що предсідником орґанізації вибрано Владислава Пульнаревича, директора Каси Хорих і сенатора з ББ, то варто на вічну память подати до публичного відома назвища пропаґаторів польсько-української угоди зпід знаку „Згоди", отже в найгіршому розумінні хруніяди.

ЯВОРІВ. *(Концерт у честь Шевченка.)* Хоча в Яворові виходить повітовий двотижневий часопис „Українське Слово" (вже третій рік) і, розуміється, в ньому появиться оцінка концерту в честь Шевченка, що відбувся 26. квітня ц. р. в салі Народнього Дому в Яворові заходом усіх українських товариств м. Яворова, то не зашкодить справі, ні „Українському Слову" (якого, до речі наша краєва публика не підтримує, не передплачує та не читає), коли кілька слів про згаданий концерт подамо і в нашому щоденнику, в „Ділі". Оце вже другий концерт у честь Шевченка в Яворові, що виконаний вповні як слід (перший — тому рік). Найкраще зарепрезентувалися мішаний і мужеський хори під диригентурою д-ра Вол. Неділки, який в Яворові отворив недавно адвокатську канцелярію і думає тут осісти на постійне. У виконанні цими хорами „Заповіту" Шевченка-Стеценка (міш. хор), „Ой три шляхи" Шевченка-Топольницького муж. хор з тенор. сольом), „Сонце заходить" Шевченка-Роздольського, „Ой зійшла зоря" Кошиця (міш. хор), „Думи мої" Шевченка-Воробкевича, „Засяло сонце" Пилипенка-Недільського, „Дніпро реве" Чайченка-Січинського (міш. хор) слідна була всюди невсипуча робота дириґента: і в наскрізь мистецькому виведенні точок і в самому здисциплінованому та зорґанізованому виступі хорів. Яворів має справді щастя, що мец. д-р Вол. Неділка вибрав собі його на осідок. Чималою атракцією концерту було сопранове сольо дружини д-ра Неділки, п. Дарії Неділкової. Прегарно відспівала вона своїм металічним, звучним голосом Шевченка-Лисенка: „Якби мені, мамо, намисто", Січинського: „Дума про гетьмана Ничая" і Шевченка-Мусорґського „Гопака". Добре випав і дует о. Дм. Барилляка (тенор) та проф. Ом. Бачинського (баритон) Франка-Лисенка: „Не забудь юних днів". Орхестра української ґімназії „Рідної Школи" ім. О. Маковея в Яворові відіграла милозвучно Моцарта „Релігійний марш" і Ґлюка „Хор з опери „Іфі-

„ґенія": Фортепянове сольо відіграла п. Евг. Утриско. „Ліцу в неволі дні і ночі" віддеклямувала п. А. Щирба. Вступне слово виголосив д-р Осип Галущак. Публики цим разом було доволі. На закінчення відспівано нац. гимн. *Р. С.*

—o—

СПОРТ

Спортовий рух у Перемишлі.

З наших міст поза Львовом найрухливіший під спортовим оглядом є Перемишль, який має і найповажніше число змагунів. У. С. К. „Беркут", що збирається вже святкувати 10-ліття, плекає між своїми членами ріжні роди спорту і тішиться заслуженою популярністю в Перемишлі. Крім копаного мяча є ще при Беркуті такі секції: легко-атлетична, важко-атлетична, лещетарська, водна, ситківкова, кошиківкова і музична. Тому, що Беркут не зголосив своїх копунів до ЛЗОПН, секція копаного мяча не всилі ніяк розвинутися, бо її члени не мають поля до ділання. Зате інші секції працюють з меншим або більшим успіхом. — В неділю 26. ц. м. уладив Беркут біг навпростець на віддаль 3.200 м. Стартувало 13 змагунів, членів Беркута, Лугу і Сокола. Перший прибіг до мети Медвідь (Беркут) в часі 11:37.1, 2) Коломиєць (Б.) 30 м. за першим, 3) Свита (Б) 40 м. за другим, 4) Курдяк (Луг), 5) Козак (Луг), 6) Сеньківський (Б). — Дня 2. травня ц. р. Беркут улаштовує руханковий виступ в салі Робітн. Дому з богатою програмою. Треба сподіватися, що українське громадянство явиться на цьому вечорі масово і тим підтримає матеріяльно симпатичних змагунів та заохотить їх до дальшої пильної праці. — В дні 10. травня відбудеться посвячення лодок Беркута на Сяні, після чого будуть перегони лодками на віддаль 8 км. Водний спорт в Перемишлі має всі дані до гарного розвитку. — При кінці травня має відбутися заходом Беркута „День Українського Спортовця" в Перемишлі, в програму якого увійдуть легко-атлетичні змагання мущин та жінок, а також змагання в кошиківці й відбиванці між перемиськими клюбами.

Другим спортовим товариством, яке, хоч молоде, здобуває собі чимраз більше симпатій у перемиської публики, є У. С. К. „Сян". Дружина копаного мяча Сяну грає нині в Ц-клясі перемиської підокруги, бо за пізно приступила до ЛЗОПН, та проте вона рішуче сильніша від неодної Б-клясової дружини і повинна би грати в Б-клясі. Може цей рік буде для Сяну щасливіший і він дасть собі раду з усіми противниками у своїй підокрузі, чого йому слід з усього серця побажати. Дотеперішні (найновіші) висліди мячевих змагань дружини Сяну на зеленій мураві такі: 12. IV. Сян-Польонія II. 6:2 (1:1), товариські змагання; 19. IV. Сян-Чувай 1:1 (1:1), товариські змагання; 25. IV. Сян-Ютшенка 12:0 (5:0), перші змагання за мистецтво Ц-кляси. Ці висліди пророчисто говорять про те, що амбітна дружина Сяну заслуговувалаб на щиру підтримку українського громадянства. Грачі Сяну не повинні нічим хвилевим та проминаючим зражуватися і поборовши вже неодну перепону на своєму шляху, йти дальше послідовно й невпинно до своєї мети. **С.**

—o—

✝ ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ.

Ярослава Кліш, родом з Банилова, Буковина, службовичка видавничої кооперативи „Червона Калина", померла дня 28. квітня ц. р. по короткій, важкій недузі в 23-ім році життя. Похорони відбудуться в четвер 30. квітня ц. р. в год. 3. попол. з каплиці анатомії при вул. Пекарській на Янівський цвинтар. В. Їй П.!

Ціни набілу у Львові.

„Маслосоюз" платив кооперативам дня 29. квітня 1931 року: масло експортове і десерове пріма —·— зол., за кільо; літра молока 32—34 сот.; літра сметани 1·50 зол., копа яєць 5·00—5·10 зол.

Тенденція цін на масло знижкова.

ОГОЛОШЕННЯ

Театри.

Великий Міський Театр:

Четвер 30. квітня, година 7·30 веч. „Вікторія і її гузар".

Пятниця 1. травня, година 7·30 веч. „Вікторія і її гузар".

Театр Ріжнородностей (в Нар. Домі):

Четвер 30. квітня, година 7·30 веч. „Як стати багатим і щасливим".

Пятниця 1. травня, година 7·30 веч. „Як стати багатим і щасливим".

Малий Міський Театр:

Четвер 30. квітня, година 7·30 веч. „Брехня".

Пятниця 1. травня година 7·30 веч. „Брехня".

Кіна.

АПОЛЬО: Звукова фільма „Жінка, що сміється" (Батицька).

КАСІНО: Веселий звуковий тиждень Метро-Голдвин Маєр.

КОЛЬОСЕИ: „Тайна лімузини" (Гарі Піль).

ЛЕВ: Звукова фільма „Мароко".

МАРУСЕНЬКА: Звукова фільма „Пострах сальонів".

ОАЗА: Звукова фільма: „В путах брехні" (Еміль Янінгс).

ПАЛЯС: Звукова фільма: „Злодій... кохання".

ПАН: Звукова фільма: „Поручник Арман" (Рам Новаро).

ПАСАЖ: „На Захід" (Джек Голт), „На провесні" (Жеромського).

ПРОМІНЬ: „Сурми кохання".

ФАТАМОРГАНА: „Льокомотива ч. 2393" (Льон Чаней).

ХИМЕРА: Звуковий додаток „Фігурки з саської порцеляни" та комедія німої едиції „Подружжа на злість" (Бастер Кітон)

СТИЛЕВЕ: „Один юнак" (Рене Адоре).

УТІХА: „Ночі безсонні, ночі шалені" (Ів. Петрович, Ліль Даговер). „Життя зачинається завтра" (Бенкрофт).

Програма радіо.

Четвер 30. квітня 1931.

Варшава (1411,8) 17·45 Концерт солістів. **Букарешт** (394,2) 17·15 Румунська музика. **Берлін** (419) 16·30 Віолінчеліст Ґінтер. **Стокгольм** (435,4) 20·20 Хор і рецитації. **Рим** (441,2) 12·45 Радіокінтет. **Гельсінгфорс** (453,2) 17·00 Радіооркестра. **Прага** (486,2) 19·25 Мандоліна і гітара. **Відень** (516,4) 12·00 Концерт. **Будапешт** (550,5) 9·15 Орхестра. **Харків** (937,5) 15·00 Концерт. **Париж** (1724,1) 21·45 Музика.

Пятниця 1. травня 1931.

Варшава (1411,8) 17·45 Югославянська авдиція. **Льондон** (356,3) 20·30 Віолінчеліст Кеннеді. **Берлін** (419) 16·05 Капеля Драксмана. **Стокгольм** (435,4) 19·20 Концерт. **Рим** (441,2) 12·45 Музика. **Гельсінгфорс** (453,2) 17·25 Акордіон. **Прага** (486,2) 11·00 Твори Дворжака. **Відень** (516,4) 10·05 Дітoчі хори. **Будапешт** (550,5) 12·05 Циганська орхестра. **Харків** (937,5): Від 9 години першотравнева програма.

ЛЬВІВСЬКЕ РАДІО.

Четвер 30. квітня 1931.

12·35 Концерт варшавської фільгармонії. 17·45 Концерт: народні пісні і флет. 20·30 Легка музика з Варшави. 22·15 Концерт з Катовиць. 23·19 Танкова музика з „Брістолю" у Львові.

Пятниця 1. травня 1931.

13·10 Трансмісії з Варшави 16·15 Травневі пісні з Кракова. 17·45 Трансмісія з Катовиць. 20.00 Трансмісія з Варшави. 20·15 Симфонічний концерт фільгармонії з Варшави.

ОПОВІСТКИ

За оголошення редакція не відповідає

Подяка. Отсим почуваюся до милого обовязку зложити щиру подяку Всім Вп. Паням із комітету допомоги політичним вязням а в першу чергу Вп. Пані Грачовій за щиру підмогу й опіку, яку виявили мені в часі мого перебування в Бриґідках від 2. VIII. 1930. до 29. IV. 1931. — Рівночасно заявляю, що з комуністами не мав я нічого спільного і не буду мати. — **Роман Пелех.**

Мистецький Гурток Товариства студентів львівської політехніки „Основа" повідомляє про улаштування першої виставки шкільних і приватних праць своїх членів, яка потріває від 3-го до 10-го травня 1931 р. включно, щодня від год. 10. рано до 6. вечір, а в неділі від год. 10. рано до 7. вечір. Виставка відбудеться в Авлі Академічного Дому, вул. Супінського ч. 21. — Вступ за добровільними датками.

На Рідну Школу зложили ВП. Марія Зельська в Глинянах 25 зол., о. Ізидор Зельський в Милятині Старім 20 зол. замість вінка на домовину Сестри бл. п. Михайлини Соллогуб; Олена Горалевичева, Стрий 10 зол. замість вінка на домовину бл. п. Степана Охримовича; А. Воскресова, Сопіт 5 зол. замість святочних бажань. — ВП. Жертводавцям складає щиру подяку **Головна Управа.**

ДРІБНІ ОГОЛОШЕНЯ

За оголошення редакція не відповідає

„ДОМАШНЄ ОГНИЩЕ" ч. 2. вже в розпродажі. 1941 1—3

ФУТРО жіноче печеніки в доброму стані за 450 зол. на продаж, рівночасно пригадується, що всілякі весняні роботи столі, боа, кравати виконує солідно українська робітня футер **Юліяна Глушевського Львів, Коперника 16. II. п.**

ДІМ мурований в Кривчицях зараз за Личаківським парком, в обсягу Львова з огородом на продаж. Відомість Львів, Пекарська 49. I. пов. 1943 1-3

СТРІЛЕЦЬКІ ПІСНІ на фортепян зі словами Ярославенка, повний альбом по 10 золотих продають книгарні. 1911 2—5

ГОДИННИКИ тільки найліпших фабрик, прецизійні, продає за готівку і на рати від десятків літ з найліпшої сторони знана фірма **Іван Зельтенрайх,** Львів, пл. Марійська ч. 5. 1538

СОНЯШНА, з окремим входом кімната є до винайму. — Ближча відомість в Адм. „Діла". 1922 3—3

Оголошуйтеся в одинокім укр. щоденнику „ДІЛО"!

КУПЛЮ мале господарство під Львовом або Перемишлем в околиці сухій, лісистій 1—3 морґів доброї ріллі з хатою, 4—6 кімнати у доброму стані з господарськими будинками і городом, найрадше все в однім кусні (хутір, може бути й більший) під лісом або й в лісі. — Зголошення з описом і ціною присилати: Mikołaj Łewyćkyj w Rudce, poczta Kadłów, powiat Tarnów. 1936 1—3

ОГОЛОШЕННЯ

За оголошення редакція не відповідає

Д-р Володимир Коцюба

б. лікар клін. у Празі — Познані, заг. шпит. у Дрогобичі і б. сек. заг. шпит. в Долині

1903 2—3

ординує в ДОЛИНІ

(в домі Вп. Зборовського, біля церкви).

Загальні Збори

Товариства Опіки над Українськими Емігрантами у Львові, відбудуться дня 19. травня 1931 р. в год. 6. пополудні в домівці Т-ва „ЗЕМЛЯ" у Львові, Ринок 43/I з таким порядком нарад:

1. Відчитання протоколу з попередніх Загальних Зборів.
2. Звіт діяльности Виділу за минулий рік.
3. Звіт касовий і контрольної комісії.
4. Абсолюторія для уступаючого Виділу.
5. Вибір нових членів Виділу.
6. Внески й запити.

У Львові, дня 28. квітня 1931 р.

М. Заячківський Президент. **Д-р В. Константинович** Секретар.

Присилайте передплату!

Конкурс.

В Долині є до артистичного розмалювання нова мурована церква. — Потрібну готівку комітет має. Оферти слати до гр. кат. Уряду парохіяльного до 10 травня.

1937 1—2 **Комітет.**

ЧЕРЧЕ. Найгарніший Пансіон „РОКСОЛЯНА". Сонашні кімнати з бальконами і обстановкою згідно з новочасними вимогами. Біля купелевого заведення і мінеральних джерел. Здоровий і вибагливий дієтичний харч. — Гостям раді!

Цілковите денне удержання 6—8 зол. Зголошення до 10. травня канцелярія Д-ра Шевчука, Ґродзіцких 2. тел. 76—39. Від 10. травня управа Пансіону „Роксоляна", Черче, п. Рогатин. 1920 2—?

ЧЕРЧЕ. Управа Пансіону „Роксоляна" виддержавить на сезон три крамниці. Фризиєрня, ґалянтерійну і молочарню. — Ближчі пояснення до 10. травня канцелярія Д-ра Шевчука, Львів, Ґродзіцьких 2. Від 10. травня Управа Пансіону „Роксоляна", Черче, п. Рогатин. 1929 2—10

Подяка.

Високоповажаному Панові Д-рові Александрові Мальчикові складаю отсим прилюдно щиру і сердечну подяку за успішне та безінтересовне лікування моєї доньки Ольги з тяжкої недуги. Велике Спасибі за Вашу батьківську опіку та шляхотне серце.

о. Віктор Чорний
Вільшаниця к. Золочева.

1931 2—2

Ширіть наш часопис!

ВЖЕ НАДІЙШОВ ВЕЛИКИЙ ТРАНСПОРТ **50.000** найріжнородніших блаватних мішаних товарів оказійно закуплених. Їх нормальні ціни виносили від зол. 2·— до 3·—. Тепер продається їх 1 метр лише за **1 зол.**

ПОЗІР! Магазин багато заосмотр. у наймодніші новости сезону.

Ґ. ГАНДЕЛЬМАН, ЛЬВІВ, ЛЕҐІОНІВ 27. Тел. 19—49.

1908 3—3

Мущини! Нові сили дає одиноко революційний опатентований у багато культурних краях апарат **„Ч. 111"** Польський пат. ч. 11132

Наукову брошуру незвичайно інтересну, що має дисертації і опінії богато поважних поваг лікарської науки висилаємо дискретно і безплатно.

Адресувати: **„INVENTUS"** Торговельне Бюро — Львів, Ягайлонська 20. скр. почт. 70.

За редакцію відповідає Олександер Костик. Видає Видавнича Спілка „Діло". З друкарні Видавничої Спілки „Діло", Львів, Ринок ч. 10